

textů se musím soustředit úplně jinak, než když jsem psala třeba „Undying“. Což je zase píseň o něčem, v co bych ráda věřila. Doufám, že smrti nic nekončí. Ztráta blízkého člověka je pro mě tou nejtěžší zkouškou v životě a tímto textem jsem chtěla také dát určitou naději lidem, kteří prodělali stejnou zkušenost a věří v další životy.

Když se tak točím kolem tématu smrti, svého času jsi prodělala dost závažné onemocnění: měla jsi tuberkulózu, která tě dostala na práh života a smrti. Co pro tebe znamenala tato zkušenost, máš pocit, že tě změnila jako člověka, jako osobnost? Změnila tvůj pohled na život, na svět?

To bylo hned v začátcích, ještě předtím, než jsem se naplno odevzdala hudbě. Byla jsem zcela normální patnácti-šestnáctiletá dívka. Najednou jsem si začala všimnout, že se mnou není všechno v pořádku. Napadlo mě, jestli to není rakovina. Nikdo nevěděl, co se to se mnou děje. Fyzicky jsem byla zcela vyřízená. Začala jsem rychle ubývat na váze, což mě v první chvíli velmi těšilo, víš, jak každá holka chce být hubená, ale najednou už to se mnou vypadalo dost hrozně. Neměla jsem v těle žádnou sílu. Přestala jsem chodit do práce, neboť jsem už během ní usínala. Šla jsem do nemocnice a lékaři mi stanovili diagnózu plicní tuberkulóza v krajním stadiu. Nastoupila jsem do nemocnice. Lékaři mi dávali šanci na uzdravení tak 50 na 50. Zkoušeli, které léky na mě zaberou. Musela jsem projít chemoterapií. Vypadaly mi vlasy. A jak jsem si myslela, kolik mám přátel, najednou jsem zjistila, že vlastně nemám žádné. Nikdo za mnou nepřišel, kromě jedné jediné kamarádky. Byla jsem tak strašně sama. Chodili za mnou jen má rodiče, kterých jsem si právě tehdy naučila doopravdy vážit. Znáš to, v těch třinácti čtrnácti rodiče jen překážejí. Tehdy jsem si říkala, že ve chvíli, kdy se z nemocnice dostanu, budu muset něco se svým životem udělat, abych měla pocit, že žiji naplno. Po roce jsem se vrátila domů a už dva týdny nato jsem měla svou první kapelu SNAKEBITE. Takže hořká zkušenost totálně změnila můj život. Uvědomila jsem si, že chci za každou cenu dělat hudbu. Kdyby se to nestalo, možná bych dodnes zůstala na svém starém pracovním místě. Ale nemoc mě změnila. Už od tří let jsem chtěla být zpěvačkou a v nemocnici jsem se rozhodla, že se jí také skutečně stanu. Přátelé, tedy lépe řečeno ex-přátelé byli překvapení, neboť si někteří z nich už dokonce mysleli, že musím být mrtvá. Nikdo už se mnou nepočítal a ve mně to vyvolalo ještě větší touhu vyniknout a vybit své emoce i veškerou agresi, která se ve mně nashromáždila. Měla jsem v sobě odvahu a víru. Chtěla jsem vše, co je ve mně, prožít a vyjádřit prostřednictvím hudby. Asi právě proto jsem se dala právě na metal a ne na jinou hudbu. Já jsem potřebovala hudbu plnou hněvu a agrese. Našla jsem stejně smýšlející lidi s obdobným citěním a moc mě těšilo, že jsme spolu vy-

tvořili něco jako skutečnou rodinu. Pocit rodinného zázemí pro mě v té chvíli znamenal hrozně moc, protože během mého pobytu v nemocnici pro mě rodina představovala jediné pojitko se světem. Určitě jsem se tím hodně změnila a určitě také díky této zkušenosti je pro mě snadnější pochopit lidskou bolest, vcítit se do situace druhého člověka. A proto si myslím, že ti, kteří procházejí těžkým obdobím, se snadno identifikují s mou hudbou a že jim to dělá dobře. Špatné zkušenosti činí člověka silnějším. Člověk pak v sobě nachází více pochopení a citu pro ty ostatní. A já si všímám právě toho, že zrovna fanoušci metalu mají vždy hodně velké srdce a mají v sobě mnohem více citu. Myslím si, že bez toho, co jsem prožila, by pak v mé hudbě asi nebylo tolik citu a síly.

Začínala jsi jako hodně mladá dívka. Jak se na tvé rozhodnutí stát se metalovou zpěvačkou tvářili rodiče? Nerozmlouvali ti to?

Můj otec také miloval muziku. Samozřejmě úplně jiný styl než já. Rekl mi: „Doro, dělej cokoli, co tě udělá šťastnou, v ničem ti nebudeme bránit.“ Rodiče byli šťastní, že jsem po roce stráveném v nemocnici a po boji s tuberkulózou naživu. Měla jsem od nich velkou podporu ve všem, co jsem dělala. Táta byl řidič kamionů a vozil nás z vystoupení na vystoupení. Akorát trochu nechápali, proč ječíme tak nahlas. Obávali se, že začnu brát drogy. Snažila jsem se je ujistit, že drogy mě opravdu nezajímají. Jediné, na čem mi záleží, je muzika. Drog jsem se nikdy nedotkla. Prošla jsem několik chemoterapiemi a nechtěla jsem si huntovat tělo ještě víc.

Show business je ale také místem tvrdého boje. Neměla jsi někdy jako atraktivní žena problémy s muži? Nesnažil se tě někdo někdo vtáhnout do postele s přísliby, že ti usnadní cestu vzhůru?

V podstatě jsem se nikdy nesetkala se závažnějšími problémy, které by souvisely s tím, že jsem žena. Dalo by se říct, že se se mnou vždy zacházelo dobře. Lidé kolem měli vůči mně respekt. Muzikanti z mé i z jiných kapel byli na mě vždy hodně milí. Nikdy jsem se necítila utlačovaná a znevýhodňovaná, ale ani upřednostňovaná. Pro mě je samozřejmostí, že jsem žena. I ve své kapele si připadám jen jako jeden z kluků, nikoliv jako jediná žena ve skupině. Postavení každého muzikanta je takové neutrální. Mně se zdá, že spíše než samotní muzikanti hrající metalovou hudbu to ve společnosti nemají jednoduché metaloví fanoušci. Nemám, opravdu nemám žádné špatné zkušenosti, nic, co by mě zneklidnilo. Měli jsme spíše jako skupina problémy v zahraničí kvůli tomu, že pocházíme z Německa. V osmdesátých letech byla třeba Anglie nejdůležitější zemí v hudebním průmyslu. Bylo proto nesmírně důležité, aby se anglický tisk vyjadřoval dobře o dané kapele, aby ta vůbec mohla vydávat a propagovat desky i v jiných zemích než jen ve své vlasti. Naštěstí dnes už to tak není. No, a právě tehdy to německé skupiny v Anglii vůbec neměly snadné. Napsalo se tehdy o nás tolik nesmyslů a špíny, napadali mě za můj německý přízvuk. Kombinace s tím, že jsem žena, dávala prostor jejich fantazii.

Tolik papíru se popsalo směšnými historkami o mně. Vysmívali se mi nejen v hudebním tisku, ale i v ostatních novinách a časopisech. Dodnes nechápu, co z toho měli, ale spíš si myslím, že to souviselo s pozicemi metalové hudby než přímo se mnou. Metal to nikdy neměl snadné. Ale fanoušci v Anglii nás měli už od první chvíle moc rádi. Jenže pak jsme hráli na velkém festivalu MONSTERS OF ROCK v roce 1986, kdy se v Doningtonu sešlo 120 tisíc lidí, kdy jsme všem dokázali, že my také umíme dělat dobrý rock. Potom už jsme to měli snadnější, ale než jsme se tam dostali, byla cesta hodně strmá a těžká.

Na které období své kariéry vzpomínáš nejraději a které bys naopak raději smazala?

Nejhorším zážitkem pro mě bylo období, kdy jsme pracovali na albu „True As Steel“. Kapela nesměla do studia, já jsem nemohla zpívat svoje texty. Nahrávací společnost zaplatila člověka, který složil texty. Byly více komerční a nezněly tak tvrdě. Já jsem pak nahrávala desku se slzami v očích. Nedalo se s tím nic dělat a také jsme měli podepsanou smlouvu. Bylo to hodně těžké. Naopak mým nejšťastnějším obdobím bylo nahrávání „Triumph And Agony“. Jela jsem poprvé do New Yorku, kde jsem potkala Joeyho Ballana, se kterým jsem napsala několik skladeb. Byla jsem tím úplně nadšená. Okamžitě jsem volala do nahrávací společnosti v Německu a chtěla jsem jim pustit nějaké ukázky po telefonu. Přijeli hned do Ameriky a tím materiálem byli úplně uchváteni. Vznikly hity jako „Metal Tango“, „Fdr Immer“, „All We Are“ nebo „East Meets West“. Během několika týdnů jsme udělali celé album a já jsem vnímala, jak každá skladba na něm má své kouzlo. Cítila jsem se tenkrát opravdu šťastná a spokojená. Dalším nezapomenutelným zážitkem byla spolupráce s Genem Simonsem. Odmalíčka jsem hrozně fandila KISS a nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že by mohlo dojít k osobnímu setkání, natož dokonce ke spolupráci. Nahrávání bylo naprosto fantastické. Gene je vynikající producent, perfektní gentleman a vše dělal s naprostou profesionalitou. Samozřejmě nesmím zapomenout na Lemmyho. Byl to další z mých splněných snů. Nahrávali jsme společně v Los Angeles „Love Me Forever“, kterou jsem měla vždy hodně ráda a kterou jsem se rozhodla zařadit na album „Calling The Wild“. Lemmy je hrozně pohodový člověk. Pořád má dobrou náladu a furt se směje. Užila jsem si s ním spoustu legrace. Také spolupráce s Petem Steelem (TYPE O NEGATIVE) byla fantastická. Každý z nich má svůj vlastní, osobitý styl a pro mě je skvělé moci pracovat s takovými osobnostmi.

Nedávno jsi oslavila výročním koncertem v tvém rodném městě Düsseldorf své dvacetileté působení na metalové scéně. Všichni fanoušci ale neměli možnost se tam dostat. Můžeš popsat atmosféru toho večera?

Bylo to nejdelší vystoupení v celé mé kariéře. Hráli jsme tři hodiny a patnáct minut. Zazněly skladby ze všech desek, vybrali jsme ty u fanoušků nejoblíbenější. Měla jsem pozvanou spoustu skvělých hostů. Byli tam U.D.O., Blaze Bayley, Lemmy a Mikkey

la úžasná doba jednoho roku, kdy jsem se cítila jako v nebi. Každý den jsem šla do studia a byla jsem naměkko. Byl to hodně osobní pocit. A Gene je úžasný producent a profesionál. Naučila jsem se toho od něj opravdu mnoho.

DORO True At Heart (1991)
Tuto desku jsem nahrála v Nashvillu. Byla hudebně zcela odlišná. Bylo to pro mě opět další absolutní dobrodružství. Zkoušela jsem mnoho nových věcí. V „The Fortuneteller“ jsem použila mluvopěv. Mám toto album ráda, i když není pravou metalovou deskou. Je na

něm hodně blues, mnoho balad, mnoho experimentálních záležitostí... Otevřeně můžu říct, že mám „True At Heart“ moc, moc ráda. Také jedna z mých nejoblíbenějších balad „Fall For Me Again“ pochází právě z něj. S člověkem, se kterým jsem tehdy psala skladby, dodnes strašně ráda spolupracuji. Právě s ním jsem složila také „Let Love Rain On Me“ nebo ještě předtím „Undying“.

DORO Angels Never Die (1993)
Album jsem udělala společně s hitmakerem Jackem Pontim. Hrála na něm celá řa-

da výborných muzikantů. Byla to taková, dalo by se říct, normálnější rocková deska. K singlu „Bad Blood“ jsme tehdy natočili video, v němž jsme zpracovali téma nevráživosti vůči cizincům, která v té době nesmírně sílila v Německu. Bylo třeba v té chvíli jasně vyhranit svůj postoj a my jsme si celou věc vzali hodně k srdci. Naše video získalo tehdy cenu za nejlepší klip proti rasismu a xenofobii.

DORO Live (1993)
Záznam pořídil člověk, který své práci opravdu rozumí. Podařilo se mu zachytit atmosféru

v publiku. Byla jsem ráda, že se nahrávka tak povedla, protože skladby v živém provedení podle mě zní lépe než ze studiových alb.

DORO Machine II Machine (1995)
Deska vznikala v době, která byla hodně špatná pro metalovou hudbu. Už pomalu nikdo nevydával desky, které by neměly grungeový sound. A my jsme tehdy natočili hodně moderní album, které se ovšem nemohlo líbit všem našim starým fanouškům... Napsali jsme tehdy mnoho silných skladeb, ale zněly příliš moderně, měly